

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

12. oktober 2016*

»Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 44/2001 — artikel 6, nr. 3) — begrebet »modkrav« — krav på grundlag af princippet om uberettiget berigelse — betaling af et beløb, der skyldes i henhold til en ophævet afgørelse — tidsmæssig anvendelse«

I sag C-185/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Vrhovno sodišče (øverste domstol, Slovenien) ved afgørelse af 15. januar 2015, indgået til Domstolen den 22. april 2015, i sagen:

Marjan Kostanjevec

mod

F&S Leasing GmbH,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (refererende dommer) og D. Šváby,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- F&S Leasing GmbH ved M. Rihtar og odvetnika B. Potočan
- den slovenske regering ved T. Mihelič Žitko, som befuldmægtiget
- den spanske regering ved J. García-Valdecasas Dorrego, som befuldmægtiget
- Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin og M. Žebre, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. juni 2016,

* Processprog: slovensk.

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 5, nr. 1), artikel 6, nr. 3), og artikel 15, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet fremsat i en sag mellem Marjan Kostanjevec med bopæl i Slovenien og F&S Leasing GmbH (herefter »F&S«) med hjemsted i Østrig vedrørende manglende opfyldelse af en finansiel leasingaftale.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Det fremgår af anden betragtning til forordning nr. 44/2001, at forordningen har til formål, af hensyn til det indre markeds funktion, at gennemføre »[...] bestemmelser, der kan gøre reglerne for retternes kompetence på det civil- og handelsretlige område ensartede og forenkle formaliteterne med henblik på en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i medlemsstater, der er bundet af denne forordning«.
 - 4 Følgende fremgår af 11.-13. og 15. betragtning til denne forordning:
 - »(11) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium, og dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af sagens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. For at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og undgå kompetencekonflikter bør juridiske personers bopæl defineres selvstændigt.
 - (12) Som kompetencekriterium bør sagsøgtes bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje.
 - (13) For forsikringsaftaler, forbrugeraftaler og arbejdsaftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.
 - [...]
 - (15) Af hensyn til en harmonisk retspleje er det nødvendigt at mindske risikoen for parallelle retssager mest muligt og undgå, at der træffes indbyrdes uforenelige retsafgørelser i to medlemsstater. [...]«
- 5 De kompetenceregler, som opstilles i den nævnte forordning, er indeholdt i dens kapitel II. Dette kapitel omfatter bl.a. afdeling 1, 2 og 4 benævnt henholdsvis »Almindelige bestemmelser«, »Specielle kompetenceregler« og »Kompetence i sager om forbrugeraftaler«.

6 Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, der hører til afdeling 1 i det nævnte kapitel, har følgende ordlyd:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

7 Forordningens artikel 3, stk. 1, der tillige er indeholdt i afdeling 1, bestemmer følgende:

»Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7.«

8 Forordningens artikel 5, der er indeholdt i kapitel II, afdeling 2, er affattet således:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat

1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

b) ved anvendelsen af denne bestemmelse, og medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:

— ved salg af varer, det sted i en medlemsstat, hvor varerne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

— ved levering af tjenesteydelser, det sted i en medlemsstat, hvor tjenesteydelserne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

c) er litra b) ikke relevant, finder litra a) anvendelse

[...]«

9 I henhold til forordningens artikel 6, nr. 3), der tillige henhører under afdeling 2, kan en person, der har bopæl på en medlemsstats område, også sagsøges »når der er tale om et modkrav, der udspringer af den samme aftale eller det samme forhold, som hovedkravet støttes på, ved den ret, hvor sagen om hovedkravet er anlagt«.

10 Artikel 15, stk. 1, litra c), i forordning nr. 44/2001, som er indeholdt i kapitel II, afdeling 4, fastsætter:

»I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses for at ligge uden for hans erhvervmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5):

[...]

c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere stater inklusive denne medlemsstat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.«

11 Forordningens artikel 16 bestemmer:

»1. Sager, som en forbruger agter at rejse mod sin medkontrahent, kan anlægges enten ved retterne i den medlemsstat, på hvis område medkontrahenten har bopæl, eller ved retten på det sted, hvor forbrugeren har bopæl.

2. Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af forbrugers medkontrahent, kan kun anlægges ved retterne i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl.

3. Denne artikel berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.«

12 Forordningens artikel 30 har følgende ordlyd:

»Ved anvendelsen af denne afdeling anses en sag for anlagt ved en ret:

1) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller

2) hvis det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.«

13 Forordningens artikel 66, der er indeholdt i dens kapitel VI med overskriften »Overgangsbestemmelser«, er affattet således:

»1. Denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt efter forordningens ikrafttræden.

2. I forbindelse med retssager, der er anlagt i domsstaten før denne forordnings ikrafttræden, skal retsafgørelser, som er truffet efter forordningens ikrafttræden, dog anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med kapitel III:

a) såfremt retssagen i domsstaten er anlagt efter Bruxelleskonventionens eller Luganokonventionens ikrafttræden i både domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen er rettet til

b) i alle andre tilfælde, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II eller i en konvention, der, da sagen blev anlagt, var gældende mellem domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen er rettet til.«

Slovensk ret

14 Artikel 183 i Zakon o pravdnem postopku (civilprocesloven) vedrørende modkrav fastsætter:

»Sagsøgte kan inden afslutningen af hovedsagens behandling fremsætte modkrav ved samme ret

1) hvis modkravet har tilknytning til hovedkravet eller

2) hvis hovedkravet og modkravet kan forenes eller

3) hvis modkravet forudsætter konstateringen af en rettighed eller et retsforhold, hvis eksistens eller mangel på samme helt eller delvist påvirker afgørelsen vedrørende hovedkravet.

Der kan ikke fremsættes modkrav, hvis en anden ret har kompetence til at træffe realitetsafgørelse vedrørende modkravet, eller hvis en anden proceduretype er fastsat for at træffe afgørelse vedrørende modkravet.

Der kan fremsættes modkrav, selv om det skal pådømmes af den samme ret med en ændret sammensætning.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 15 F&S, der har hjemsted i Østrig, indgik den 14. januar 1994 en finansiel leasingaftale med Marjan Kostanjevec. Som følge af manglende betaling af de forfaldne månedlige rater i henhold til aftalen fremsatte F&S den 26. oktober 1995 krav mod Marjan Kostanjevec om betaling af 16 692,22 EUR. Begæringen om fuldbyrdelse var baseret på et officielt bekræftet dokument. Marjan Kostanjevecs indsigelse over for denne begæring om fuldbyrdelse førte i overensstemmelse med national ret til, at sagen skulle behandles af Okrožno sodišče v Ptuj (retten i første instans i Ptuj, Slovenien), og til indledningen af en retslig procedure på grundlag af nævnte begæring om fuldbyrdelse.
- 16 Ved dom af 28. april 2004 dømte sidstnævnte ret Marjan Kostanjevec til at betale et beløb på 16 692,22 EUR, med tillæg af renter i henhold til kontrakten samt sagsomkostninger.
- 17 Ved dom af 11. april 2006 forkastede Višje sodišče v Mariboru (appeldomstolen i Maribor, Slovenien) Marjan Kostanjevecs appel, således at førsteinstansrettens dom af 28. april 2004 blev endelig og eksigibel.
- 18 Marjan Kostanjevec iværksatte kassationsanke til prøvelse af denne dom for den forelæggende ret, Vrhovno sodišče (øverste domstol, Slovenien). Inden denne retsinstans traf afgørelse i kassationsankesagen, indgik F&S og Marjan Kostanjevec den 31. juli 2006 et udenretligt forlig, ifølge hvilket sidstnævnte inden den 30. august 2006 skulle betale det i hovedsagen omhandlede beløb på 16 692,22 EUR, med tillæg af omkostninger til retssagen og fuldbyrdelsesproceduren.
- 19 Ved kendelse af 9. juli 2008 ophævede den forelæggende ret dom af 28. april 2004 afsagt af Okrožno sodišče v Ptuj (retten i første instans i Ptuj) og dom af 11. april 2006 afsagt af Višje sodišče v Mariboru (appeldomstolen i Maribor) og hjemviste sagen til førsteinstansretten til fornyet behandling.
- 20 Efter denne hjemvisning fremsatte Marjan Kostanjevec et modkrav for Okrožno sodišče v Ptuj (retten i første instans i Ptuj) om, at F&S skulle tilbagebetale det beløb på 18 678,45 EUR, som Marjan Kostanjevec havde betalt den 30. august 2006 til opfyldelse af det forlig, som han havde indgået med selskabet den 31. juli 2006, tillagt morarenter.
- 21 Okrožno sodišče v Ptuj (retten i første instans i Ptuj) traf en ny afgørelse ved dom af 4. november 2009, hvorved F&S ikke fik medhold i sit tilbagebetalingskrav, og Marjan Kostanjevecs modkrav blev taget til følge med den begrundelse, at Marjan Kostanjevec ikke havde opnået genstanden for den finansielle leasingaftale, og F&S derfor ikke havde opfyldt sin kontraktmæssige forpligtelse til at levere denne genstand.
- 22 F&S appellerede denne afgørelse til Višje sodišče v Mariboru (appeldomstolen i Maribor), som ved dom af 31. marts 2010 fastslog, at Marjan Kostanjevecs modkrav ikke kunne antages til realitetsbehandling, fordi »den indbyrdes sammenhæng mellem de påberåbte krav bevirkede, at de udelukkede hinanden«. Denne retsinstans fandt imidlertid, at de slovenske retter havde kompetence i medfør af artikel 15, stk. 1, litra b), i forordning nr. 44/2001.
- 23 Sidstnævnte dom, hvorved førsteinstansrettens afgørelse blev endelig, blev på ny gjort til genstand for en revisionsanke for den forelæggende ret vedrørende spørgsmålet om de slovenske retters kompetence til at træffe afgørelse om modkravet. Efter F&S' opfattelse er betingelserne for at fremsætte modkrav ikke opfyldt, og det samme gælder betingelserne for anvendelse af reglerne

vedrørende sager om forbrugeraftaler, fordi den i hovedsagen omhandlede tvist ikke udspringer af den finansielle leasingaftale eller en forbrugeraftale, men derimod vedrører et krav støttet på uberettiget berigelse.

24 På denne baggrund har Vrhovno sodišče (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal begrebet »modkrav« i artikel 6, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at det også omfatter et krav, som fremsættes i form af modkrav i henhold til national lovgivning, efter at en dom, der er afsagt i en procedure om sagsøgtes hovedkrav, og som er blevet endelig og eksigibel, under en kassationsankesag er blevet ophævet, og samme sag er blevet hjemvist til førsteinstansretten til fornyet behandling, men sagsøgeren i sit modkrav baseret på uberettiget berigelse har anmodet om tilbagebetaling af det beløb, som sagsøgeren er blevet pålagt at betale i kraft af den dom, som er blevet afsagt i proceduren om sagsøgtes hovedkrav og efterfølgende er blevet ophævet?
- 2) Skal begrebet »sager om forbrugeraftaler« i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at det også omfatter den situation, hvor en forbruger iværksætter et søgsmål, hvormed vedkommende gør et krav gældende baseret på uberettiget berigelse i form af modkrav i henhold til national lovgivning, som har tilknytning til hovedkravet, idet hovedkravet derimod angår en tvist om en forbrugeraftale i henhold til den nævnte bestemmelse i forordning nr. 44/2001, og hvormed sagsøgeren (forbrugeren) har anmodet om tilbagebetaling af et beløb, som sagsøgeren er blevet pålagt at betale i kraft af en dom, der er afsagt i en procedure om sagsøgtes hovedkrav og (efterfølgende) er blevet ophævet, og således tilbagebetaling af beløb, der udspringer af en sag om forbrugeraftaler?
- 2) Hvis kompetencen i det ovenfor beskrevne tilfælde ikke kan baseres på reglerne om kompetence med hensyn til modkrav eller reglerne om kompetence i sager om forbrugeraftaler:
 - a) Skal begrebet »sager om kontraktforhold« i artikel 5, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at det også omfatter det søgsmål, hvormed sagsøgeren gør et krav gældende baseret på uberettiget berigelse, men som fremsættes i form af modkrav i henhold til national lovgivning, som har tilknytning til sagsøgtes hovedkrav, idet hovedkravet angår kontraktforholdet mellem parterne, og hvor genstanden for kravet baseret på uberettiget berigelse udgøres af tilbagebetaling af det beløb, som sagsøgeren er blevet pålagt at betale i kraft af en dom, der er afsagt i en procedure om sagsøgtes hovedkrav og (efterfølgende) er blevet ophævet, og således tilbagebetaling af beløb, der udspringer af en sag om kontraktforhold?

Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende:

- b) Skal kompetencen baseret på opfyldelsesstedet i overensstemmelse med artikel 5, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 da i det ovenfor omhandlede tilfælde vurderes på baggrund af reglerne om opfyldelse af forpligtelser, der udspringer af et krav baseret på uberettiget berigelse?«

Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

25 I sit skriftlige indlæg har Europa-Kommissionen anført, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling. Kommissionen har henvist til, at bestemmelserne i forordning nr. 44/2001 i henhold til dens artikel 66, stk. 1, kun finder anvendelse på retssager, der er anlagt efter forordningens ikrafttræden. I Republikken Sloveniens tilfælde finder disse bestemmelser derfor først anvendelse på denne medlemsstats område efter dennes tiltrædelse af Den Europæiske Union, dvs. efter den 1. maj 2004.

- 26 Hvis den verserende hovedsag skal anses for en fortsættelse af den retssag, der blev indledt som følge af F&S' begæring om tvangsfuldbyrdelse af 26. oktober 1995, er det ifølge Kommissionen åbenbart, at sagen blev anlagt meget tidligere end datoen for ikrafttrædelsen af forordning nr. 44/2001 i Slovenien. Denne forordning kan kun finde anvendelse, såfremt Marjan Kostanjevecs krav om tilbagebetaling af det beløb, som han betalte i henhold til forliget indgået med F&S den 31. juli 2006 på grundlag af den dom, som efterfølgende blev ophævet, selv udgør en »retssag« som omhandlet i artikel 66, stk. 1, i forordning nr. 44/2001.
- 27 Et tilbagebetalingskrav, der fremsættes under en fornyet behandling af den oprindelige retssag som følge af ophævelsen af den endelige afgørelse, som denne oprindelige retssag havde ført til, skal kvalificeres som en »retssag« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 66, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, således som generaladvokaten har anført i punkt 34 i forslaget til afgørelse.
- 28 Skønt de løsninger, der er vedtaget i medlemsstaternes nationale ret, kan være forskellige for så vidt angår måden, hvorpå retskraftprincippet gennemføres, er den omstændighed, at en sådan afgørelse i henhold til de relevante nationale processuelle regler er blevet endelig, tilstrækkelig til at antage, at en senere påstand, hvormed det under sagen for retten gøres gældende, at modparten har opnået uberettiget berigelse, falder ind under begrebet »retssag« i denne bestemmelses forstand.
- 29 Hvad i øvrigt angår anvendelsen ratione temporis af forordning nr. 44/2001 på hovedsagen fremgår det af sagsakterne for Domstolen, at alle de spørgsmål, som er blevet stillet i anmodningen om præjudiciel afgørelse, vedrører den retssag på grundlag af uberettiget berigelse, som Marjan Kostanjevec anlagde i 2008, og en sådan sag falder derfor ind under forordning nr. 44/2001's tidsmæssige anvendelsesområde.
- 30 Herefter må det fastslås, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan fremmes til realitetsbehandling.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 31 Den forelæggende ret ønsker med det første spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den ret, som ifølge denne bestemmelse er værneting for modkrav, har kompetence til at påkende et modkrav, hvorved der på grundlag af uberettiget berigelse kræves tilbagebetaling af et beløb svarende til det beløb, som var aftalt ved et udenretligt forlig, når modkravet fremsættes under en ny retssag mellem de samme parter, efter ophævelsen af den afgørelse, som den oprindelige retssag mellem parterne havde ført til, og hvis fuldbyrdelse havde givet anledning til det udenretlige forlig.
- 32 Herved bemærkes for det første, at Domstolen i præmis 12 i dom af 13. juli 1995, Danværn Production (C-341/93, EU:C:1995:239), allerede har fortolket begrebet »modkrav« i artikel 6, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 således, at det i det væsentlige udgør et selvstændigt krav med det formål at få sagsøgeren dømt, at det eventuelt kan vedrøre et større beløb end det, som sagsøgeren har gjort krav på, og at det kan fremmes, selv om sagsøgeren ikke får medhold i sit krav.
- 33 Som generaladvokaten har anført i punkt 39 i forslaget til afgørelse, skal modkravet derfor angå et krav, der kan afgrænses i forhold til det, sagsøgeren har fremsat, og for hvilket der søges opnået selvstændig dom.

- 34 Under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende udgør kravet om tilbagebetaling af det beløb, der blev betalt til fuldbyrdelse af den oprindelige afgørelse, før denne afgørelse blev ophævet, et selvstændigt krav fra leasingtageren med henblik på at opnå en særskilt dom om, at leasinggiveren skal tilbagebetale det beløb, som han har modtaget uberettiget. Et sådant krav er derfor ikke blot udtryk for en indsigelse mod modpartens krav om betaling.
- 35 For det andet kræver artikel 6, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 desuden, at modkravet »udspringer af den samme aftale eller det samme forhold, som hovedkravet støttes på«.
- 36 Som generaladvokaten har anført i punkt 43 i forslaget til afgørelse, skal dette udtryk fortolkes selvstændigt under hensyn til formålene med forordning nr. 44/2001.
- 37 I denne forbindelse bemærkes, at det er af retsplejemæssige hensyn, at det særlige værneting for modkrav giver parterne mulighed for at lade alle deres respektive krav, som har en fælles oprindelse, afgøre under én og samme sag og af samme retsinstans. Således undgås en lang række overflødige retssager.
- 38 Under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal modkravet om tilbagebetaling på grund af uberettiget berigelse anses for at udspringe af den finansielle leasingaftale, der var baggrunden for leasinggiverens oprindelige sagsanlæg. Den hævdede berigelse, på størrelse med det beløb, der blev betalt til fuldbyrdelse af den dom, som imidlertid blev ophævet, ville nemlig ikke være sket uden den nævnte aftale.
- 39 Følgelig må det antages, at et modkrav om tilbagebetaling på grundlag af uberettiget berigelse under disse omstændigheder udspringer – som omhandlet i artikel 6, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 – af den finansielle leasingaftale, som hovedsagens parter har indgået.
- 40 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 6, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den ret, som ifølge denne bestemmelse er værneting for modkrav, har kompetence til at påkende et modkrav, hvorved der på grundlag af uberettiget berigelse kræves tilbagebetaling af et beløb svarende til det beløb, som var aftalt ved et udenretligt forlig, når modkravet fremsættes under en ny retssag mellem de samme parter, efter ophævelsen af den afgørelse, som den oprindelige retssag mellem parterne havde ført til, og hvis fuldbyrdelse havde givet anledning til det udenretlige forlig.

Det andet og det tredje spørgsmål

- 41 Eftersom den ret, som ifølge artikel 6, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 er værneting for modkrav, i overensstemmelse med besvarelsen af det første spørgsmål har kompetence under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, og eftersom dette svar gør det muligt for den forelæggende ret at fastslå, hvilket ret der har kompetence, er det ufornuddent at besvare det andet og det tredje spørgsmål.

Sagens omkostninger

- 42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 6, nr. 3), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at den ret, som ifølge denne bestemmelse er værneting for modkrav, har kompetence til at påkende et modkrav, hvorved der på grundlag af uberettiget berigelse kræves tilbagebetaling af et beløb svarende til det beløb, som var aftalt ved et udenretligt forlig, når modkravet fremsættes under en ny retssag mellem de samme parter, efter ophævelsen af den afgørelse, som den oprindelige retssag mellem parterne havde ført til, og hvis fuldbyrdelse havde givet anledning til det udenretlige forlig.

Underskrifter